

ସାଗରର ବେଳା ପରେ ଏକାକୀ ମୁଁ ବସିଅଛି ଦିନେ
ମୃଗ ସମ ସମୀରଣ ଛୁଟିଯାଏ ବିଜନ ପୁଲିନେ
ଦୂରେ ଦୂରେ, ଶିଶୁପରି କିଛି କିଛି ମେଲି ଦେଇ ହସ,
ପୁଣି ଆସେ ସାଗରରେ ଗୋଳି ଦେଇ ଆପଣା ଉଚ୍ଛ୍ୱାସ
ଢେଉ ପରେ ଢେଉ ଆସେ, ଫୁଲି ଫୁଲି କେତେ ନାଚି ନାଚି
ତରୁଣୀର ବୁକୁ ଭଳି, ବିରାଟ ଏ ବେଳା ଦେହ ବାଜି
ଯାଏ ଭାଜି; ଶତ ଟିକି ହୋଇ ଲୋଟେ ଏ ମୋ ପାଦଦେଶେ,
ଆସେ ପୁଣି ଆଉ ଢେଉ, ସବୁ କିନ୍ତୁ ସମୁଦ୍ର ବିନାଶେ ।

ଏସନେ ତ ମୋର କଥା ଆତ୍ମାର କାହାଣୀ:

ବୁକୁ ତଳେ ଜାଗେ ଯେତେ କଳପନା, ଫୁଲି ଫୁଲି ଉଠେ
ସବୁ ହାୟ, ପଡ଼େ ଭାଜି, ସବୁ ରଟେ ବ୍ୟର୍ଥତାର ବାଣୀ,
ବାସ୍ତବର ରୁଡ଼ ସର୍ବେ ପରାଦେଶ ସ୍ଥୂପ ମୋର ତୁଟେ ।

ହୃଦୟର ସୋହାଗରେ ରୋପଇ ଯେ କବିତାର ଲତା,
ଜୀବନର ଉଷରରେ ସେ ଗୋ ଟେକି ପାରେନାହିଁ ମଥା ।

କାବ୍ୟକୃତି - ଉବାଚ

ମୋକଥା

କବି ରଘୁନାଥ ଦାସ

(ସହକାର-୨ ୧ଶ ବର୍ଷ-୨ୟ ସଂଖ୍ୟା-୧ ୯୪୦)

www.jataayu.org